

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VII. De imperfectionibus inuidiæ, acediæque spiritualis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

set; gula ista ingluuieque spiritali stimulati, in multa grauique mala ruent. Quamobrem plurimum huiusmodi hominibus, obscuram noctem ingredi expedit, vt ab istis puerilibus ineptijs repurgentur.

Illi præterea, qui tantopere sunt ad consolationes istas propensi, in aliam quoque grauem admodum imperfectionem incurrun; quia nimirum tepidi sunt, valdeque in aspero Crucis itinere carpendo remissi: anima quippe suauitatibus addicta, vniuersam abnegationis propriæ amaritudinem habet exosam. Multis insuper imperfectionibus alijs, quæ ex istis nascuntur, sciant huiusmodi homines, quibus Dominus tentationibus, ariditatibus ac tribulationibus (quæ vniuersa pars sunt obscuræ noctis) tempore oportuno medetur. De quibus ego imperfectionibus, ne prolixior sim, nolo hoc loco disputare: illud solum monuisse contentus, sobrietatē & temperantiam spirituales, valde diuerso tenore mortificationis, timoris, ac in omnibus suis rebus subiectionis incedere, quæ spiritualis temperantia facit etiam agnoscere perfectionem & valorem rerum, non in ipsarum multitudine, sed in sciendo seipsum in illis abnegare, sitam esse: Cui abnegationi spiritualibus istis, quantum ex sua parte valuerint, maxima danda est opera, donec Deus velit eos in nocte obscura collocando repurgare. Ad cuius tractationem, vt quantocius peruenire liceat, in imperfectionum istarum declaratione festino.

CAPVT VII.

De imperfectionibus inuidia, acediaque spiritaliu.

IN materia quoque duorum aliorum vitiorum, inuidiæ scilicet & acediæ spiritalis, multas incipientes isti solent committere imperfectiones. Quantum enim ad inuidiam attinet, plures istorum solent motus displicentiæ boni spiritalis aliorum pati, aliquam sensibilem percipiendo afflictionem, cum se ab alijs, in hac spiritali via superari animaduertunt: quos nec ab alijs laudari vellent; quoniam ex alienis virtutibus contendantur: & interdum aliorum laudes sustinere nequeunt, quin potius contrarium affirmant, laudes illas quomodo possunt extenuando: nec mediocriter affliguntur, si cum eistant tandem non fiat, vellent enim in omnibus alijs præferri: quod cum charitate è diametro pugnat, quæ (vt S. Paulus ait) de bonitate gaudet, quod si aliquam inuidiam admittit charitas, illa sancta est; displicet enim ei, se alterius virtutibus carere: inde tamen lætatur, quod illis alius præditus sit, & quod omnes illum superent, vt Deo gratius præstent obsequium, iam quod ipse hac in parte deficit.

Quod si de spiritali acedia loquamur, solent incipientes tedium in rebus illis, quæ magis sunt spirituales pati, easque deuitant: cuiusmodi sunt, quæ gustui sensibili repugnant. Cum enim tantopere spiritalium rerum suauitati palatum assuescerint, confestim ac eam non reperiunt, fastidium illis res spirituales generant. Si enim semel eam,

Cc 3 quam

B.
annis
Cruce

Opera
ystica
NVI
124

Quæ sit
inuidia
charitatis.

Cur incipientes in rebus illis quæ magis spirituales sunt solent tedium pati.

quam eorum gustus in oratione satisfactionem exigebat, minimè repererunt (tandem enim expedit, vt ea à Deo priuentur, vt illorum experimentum capiat) nolunt amplius ad eam redire: alijs vicibus illam intermitunt, vel certè inuitè ad eam redeunt. Atque ita propter Acediam istam, postponunt perfectionis viam (quæ est voluntatis propriæ, gustusque propter Deum abnegatio) Gustui & voluntatis suæ delectationi: cui, hoc modo ipsi potius satisfaciunt, quam diuinæ. Plures etiam istorum cuperent illud Deum velle, quod ipsi volunt: affligunturque in volendo eo, quod vult DEVS, non sine repugnantia accommodandi voluntatem propriam, diuinæ. Hinc euenit, vt sæpe ea in quibus ipsi voluntatis suæ & gustus pronitatem non sentiunt, minimè diuinæ voluntati consentanea existiment. Econtra verò quando ipsi de re aliqua benè sunt satisfacti; DEVM quoque esse satisfactum credunt. Metiendo DEVM se ipsis, non verò se ipsos Deo: cum tamen res longe aliter sese habeat, quemadmodum ipse Dominus in Euangelio docuit dicens: Eum qui perdidit voluntatem suam propter illum, istum illam lucraturum: cum verò qui illam lucrari voluerit, eam amissurum: *Qui autem perdidit animam suam propter me, inueniet eam.*

*Matt. 16.
25.*

Tædio quoque afficiuntur huiusmodi homines, cum illis ea iubentur, quæ nulla eos suauitate oblectare possunt. Et quoniam delicias consolationesque spirituales consecretantur; debiles sunt admodum ac tepidi; ad fortiter pro perfectione acquirenda laborandum, similes illis facti, qui in delicijs enutriti, omnem mæsti fugiunt asperitatem: & Crucem in qua spirituales deliciae consistunt, abhorrent, & quo res magis spirituales sunt, maiori etiam in illis tædio afficiuntur. Cum

*Spiritua-
les deliciae
in Cruce
consistunt.*

enim ipsi in rebus spiritualibus, lato itinere incedere, ac secundum voluntatis suæ propensionem viuere conentur; non mediocrem tristitiam & repugnantiam in aggrediendo arctam vitæ viam, de qua loquitur Christus, experiuntur.

Imperfectiones istas, in quibus homines, primi huius incipientiù status degunt, hoc loco retulisse satis sit: vt liquido cõstet, quàm sit illis necessarium à Deo in proficientium statu constitui; quod fit, cum eos in nocte obscura, de qua iam acturifumus collocat, in qua ablatando eos, per ariditates tenebrasque interiores à suauitate & gustuum istorum vberibus aufert ab eis cunctas imperfectiones istas, puenilesque ineptias, & facit virtutes, medijs plurimum diuersis, acquirere. Licet enim, quam maximè sese incipiens, in mortificandis in se vniuersis istis actionibus & passionibus suis exerceat, nunquam tamen omnimodè, sed ne sufficienter quidem id assequatur, priusquam DEVS, purgatione obscuræ noctis intercedente id efficiat. De qua vt aliquid proficui proferam, vt tantinam placeat Deo, suam mihi diuinam impertiri lucem; est enim apprimè necessaria, ad noctem ad eò obscuram, materiamque tam difficilem & arduam dilucidandam.

CAPVT VIII.

In quo primus, primi Cantus versus exponitur incipitque nox hac obscura dilucidari.

Quadam Nocte Obscura.

NOx ista, quam contemplationem esse diximus, duos tenebrarum vel pur-